

radosť
ktorí sú tým
úprímného
srdca

ŽALM 92.11
51.10
119.111

—
2
1985

číva!
SLOVA

ročník
XVII

Má vzpomínka na pobyt v NDR

Vzpomínám ráda na své poslední prázdniny. Byla jsem spolu s několika přáteli v NDR. Jela jsem tam vlastně proto, abych zkusila, jak umím německy a abych se ještě něčemu přišla.

Měla jsem zpočátku obavy, ale když mě obklopila příjemná atmosféra hostitelského domu, vyprchalý. Mladí věřící manželé se čtyřmi dětmi mě přijali velice laskavě a brzy jsem se mezi nimi cítila jako doma (až na tu němčinu).

V nevelké vesnici, kde jsem bydlela, se schází ve shromáždění asi stoadesát věřících. Pěkný sborový dům mají velice prakticky zařízený. Bydlí tam „bratr správce“, dole je kuchyně a pro prázdninovou rekreaci mládeže i rodin slouží nevelké ubytovací prostory na půdě a v bývalé stodole vedle. Několikrát jsem zavítala mezi děvčata, která tam právě trávila prázdniny a využívala krásného duchovního obecenství uprostřed půvabné přírody. Poslouchala jsem, jak hovořily o břemenech svých i druhých, jak si je máme pomáhat navzájem nést, a jednou odpoledne za nepřiznivého počasí jsem se zúčastnila také jejich ručních prací.

Mnoho nového bylo pro mne v samotném shromáždění. Např. před vchodem visela na stěně vývěska s nápisem: „Modlitby potřebují...“ — S volně přiloženými listky se jmény některých bratří a sester, jak je účastníci sami doplňovali. Mile mě překvapilo, že při svém duchovním obecenství ve sborech tolík zpívají. Rovněž shromáždění k Památkce Páně je častěji prokládáno písničkami vedle čtených oddílů z Písma, které vedou k zamýšlení nad osobou a dílem našeho Spasitele.

Nahlédlá jsem i do dětské besedy. Příběh o Mojžíšovi „tetička“ nejen vypravovala, ale také předváděla. Měla k tomu krabici s pískem a figurky. Bylo to tak působivé, že jsme byli všichni vtázeni do děje včetně starších dospělých.

Počáteční problémy brzy pomínily a nakonec se mi tam tak líbilo, že se mi ani nechtělo domů. Jsem vděčná, že jsem poznala nové věřící lidí, nové prostředí a těším se na příští setkání s nimi.

Je smutné, že mnozí lidé se vyjadřují o našem Spasiteli jen jako o Ježíši a ne jako o Pánu Ježíši. Prověřme si každý z nás svůj vztah k Pánu, zda On je opravdu Pánem mého života a zda Mu dávám z celého srdce poctu, které je On, můj Pán a můj Bůh, hoden. V písni „Našel jsi mne můj Pane...“ zpíváme o tom, že nás — mne můj Pán našel. Slova „Přijmi, co rád Ti dávám, oběti vděčnosti“ vyslovujeme nejen ústy, ale nesme je i celým srdcem ke chvále a vyvýšení Jeho svatého jména, jména Pána Ježíše.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmRS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín 1 Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

SAUL

Jeden z významných kazateľov, po tom, čo sa tri razy pokúšal kázať o Saulovi, bol nútensý doznať, že Saulov charakter je mu nadalej temný a nejasný, a varuje nás, že musíme byť nadmieru opatrní, keď sa ním zaoberáme. A tak nemám veľkú nádej, že by sa mi podarilo na veci voľačo zmeniť. No predsa cítim povinnosť pri Saulovi sa zastaviť a vyfažiť z neho to, čo by nám bolo na poučenie. A to nech ma ospravedlní, keď sa na túto úlohu podujímam.

Temné a nejasné je to už pri jeho rodičoch. Nikde nečítame o jeho matke, ale čo za otca mohol byť Kiš? Vieme všetko o Samuelovi, o tomto mužovi nieto nejasnosť. Všetok Izrael, od Dána až po Beer-Šebu vedel, že Samuel bol ustanovený za proroka do Hospodina, všetok Izrael, až na Kiša a jeho syna. Anna, Samuel, Eli, Chofni, Pinkas, Ichabod — to boli všetko mená v Izraelovi dobre udomáčnené. Ibaže bol jeden muž v Benjamínovi menom Kiš, a ten mal syna menom Saul, a ani otec ani syn nevedeli o Samuelovi. Kiš otec a Saul syn boli tak veľmi zamestnaní chovom oslic, že sa ľahko zaobišli bez Samuela a neprichádzali za ním. V tom čase bol Samuel už starým mužom. Zošedivel v službe, ktoréj výsledok bol taký, že celý Izrael uznával a poznal Hospodina od jedného konca po druhý koniec zeme. Ale po celý čas Saul nepoznal Samuela. Nepoznal ho, keď sa s ním aj na koniec stretol. Povedz mi, prosím fa, povedal Saul neznámemu, keď plný starostí hľadal svoje oslice, kde je tu dom vidiaceho? Ja som ten vidiaci, povedal Samuel, výdji predo mnou a ja ti poviem všetko, čo máš na srdeci.

Áno, je nejasnosť, čosi tažko vysvetliteľné pri Saulovi. Nejasnosť, ktorá nás prekvapuje už na samom začiatku jeho životopisu. A predsa, keď sa vrátíme a začneme ho čítať odznova, a keď sa zastavíme a poohlédнемe okolo seba, tá starodávna nejasnosť sa začne vytrácať, ale iba preto, aby dala miesto nepokoju a obávám o nás samých a našich synoch. Prorok Samuel bol verejne známu postavou, dávno predtým než sa Saul narodil. A nebyť Paula, povedali by sme, že ani nemohlo byť dietata, mládenca alebo dospelého muža v Izraelovi, ktorí by neboli sedávali pri nohách Samuelových a napájali sa zo studnice jeho slov. Ale aj tí najznámejší vo verejnosti sú koniečkoncov známi iba ich vlastnému okruhu. Saul nás prekvapuje a zaráža kym sa nepozrieme okolo seba, na ľudí vôkol nás. Potom totiž veľmi skoro zbadáme, čo predtým nám bolo skryté, že naše vrodené chúfy, náklonnosti, dispozície a ambicie nás tiež ovládajú, stvárnújú, zamestnávajú a rozhodujú o tom, akých mužov budeme poznáť a aký život budeme viesť. Jozefus Flávius hovorí, že Saul mal vrodenú lásku k spravodlivosti. Lenže Saul zdedi po otcovi vrodenú a všetko pohlcujúcu lásku k ovciam a dobytku, a kym sa nestratili, nenašiel si cestu do mesta Samuelovho. Prečo sa divíme nejasnostiam okolo Paula alebo tomu, že nepoznal Samuela? Máme to predsa vo vlastných srdciach! Aj my vidíme iba to, čo chceme aby naše oči videli, a uši počuli a srdcia milovali. Aby sme nezachádzali príliš daleko — vezmíme si prostredie, ktoré nás obklopuje. Máme zhromaždenia, máme obecenstvo s veriacimi, máme Bibliu, časopis, duchovnú literatúru — dvere života dokorán otvorené. Nech ten, čo odložil bokom všetko podružné a nadbytočné, odložil, aby vykupoval čas a čítal a konal a modlil sa... nech taký, a taký iba, hodí prvý kameň do nerozumnejší na pastvinách Benjamínových než sme my medzi našimi zhromaždeniami a knihami vo vlastnom meste. Hľa, povedal Saulov sluha, keď už boli oslice beznádejne stratené, v tomto meste je muž Boží, všetko, čokoľvek povie, sa aj stane. Nože podme ta, možno nám oznámi našu cestu... Saulov sluha poznal Samuela. Saulov sluha sedával pri nohách Samuelových vždy, keď dostal voľno od svojho pána. Možno vyjednával so svojím pánom vždy, keď bol Samuel nablízku, aby sa mohol uvoľniť a proroka ľst posluchať. Bezvýznamní ľudia — pisateľ neuvádza ani meno tohto sluhu — vlastnia niekedy

najdôležitejšie informácie. Saul bol privodený k bráne svojho pozemského kráľovstva zbožnosťou sluhu jeho otca. A ty môžeš byť raz privodený k bráne nebeského kráľovstva niektorým z tých nevýznamných, na roveň sluhom postavených lebo majú záujmy a skúsenosti, o akých nateraz nemáš ani potuchy.

Po tom, čo Samuel pomazal Saula za kráľa, prichádzame na ten veľmi nejasný výrok: „A bolo, keď sa obrátil, aby išiel od Samuela, že mu Boh premenil srdce na iné... a prišiel na neho Duch Boží a prorokoval...“ Saul, a prorok, vykríkne, Saul a iné srdce? Saul a Duch Boží na ňom! Nemôžete tomu porozumieť. Nie. Ale slová sa musia čítať vo svetle faktov. A biblické slová vo svetle biblických faktov. Vyznanie sa musí posudzovať podľa konania a viera sa musí ukázať zo skutkov. A „iné srdce“ sa musí posúdiť podľa toho, čo z neho vychádza. Nie, proroctvo samo je iba zvučiaci kov a znejúci zvon, ak prorok nemá lásky. „Iné srdce“ má v Písme viac významov než jeden. A rovnako „Duch Boží“ a takisto „proroctvo“. Izaiáš prorokoval o zástupnej smrti Kristovej, ale prorokoval i Kaifáš. Duch Boží prišiel na Ježiša pri Jordáne, ale On prišiel i na Samsona i na Baláma. Onen veľký komentátor, Metthew Henry, niekoľkými slovami objasňuje tú nejasnosť okolo Saulovho „iného srdca“. „Saul“, hovorí tento vykládač, „už nemal viac srdce gazdu, zamerané iba na zrno a dobytok. Mal teraz už srdce štátnika, generála, kniežaťa. Keď Boh volá do služby, dá aj schopnosti. Ak dá novú úlohu, dá aj iné srdce a to srdce aj zachová všetkým, čo Mu chcú úprimne slúžiť.“ Tak urobi. Ale to je práve to, čo Saul so svojím iným srdcom a všetkým ostatným nemal úprimnú túžbu konáť. A tu je kľúč k smutnému jeho prfbehu. Bol vyvolený a korunovaný za kráľa, ale po celý čas Boha tak mälo poznal ako mälo poznal Samuela. Duch Boží zostúpil na Saula pre vonkajšie a pozemské činy, ale nie pre vnútornú zmenu srdca. Saul prorokoval, nech to už znamená čokoľvek. Čo pritom hovoril nebolo hodné, aby sa zachovalo. Ale po tom, čo takto prorokoval, zostal tým istým človekom ako predtým. Saul bol taký ako deväťdesať deväť zo sta nás, kazateľov. Pri svojom inom srdci, prorokovaní a všetkom čo mal, bol iba čosi mälo lepší než pohan. Vo svojej mladosti nemal ani trochu zmyslu pre náboženský život Izraela. Nikdy nepočul Samuela. A ak voľačo počul o ňom, rýchlo na to zabudol. Keď ho napokon jeho hriech našiel a keď zároveň ešte stále spasenie ležalo pri samom prahu jeho dverí, tento ubohý človek nemal na Samuela väčšiu požiadavku než „ucti ma teraz pred staršími môjho ľudu a pred Izraelom.“ Známka, že sa nenaucil ani základom skutočne duchovného života. Hoci bol pomazaným kráľom Izraela, nemal zmyslu pre kráľovstvo Božie. A pritom tým, že mu Boh dal iné srdce, dal mu tú najväčšiu príležitosť jeho života, aby toto nové srdce skutočne nadobudol. Boh náhle zastahol do jeho dovtedy pohanského života, tak veľmi že Saul načas bol temer pohnutý, aby sa stal vpravde Izraelitom. Nikdy neboli bližšie kráľovstvu Božiemu než vtedy, keď povedal Samuelovi: „či nie som ja syn Benjamínov, ktorý je z najmenších pokolení Izraelových? A moja čeľad je najmenšia od všetkých čeľadi kmeňov Benjamínových. A prečo mi potom hovoríš také slovo?“ To je reč muža, ktorého srdce bolo naozaj zastiahnuté Božou milosťou. To je pravá pokora, a pokora je koreňom všetkých cnot. Keby len bol zostal pri takomto zmýšľaní, keby sa len po všetky svoje dni bol vracal k nemu a pozoroval nové dôkazy Božej dobroty i pri svojej nehodnosti — čoskoro by to premenilo jeho srdce na nové srdce, to by z neho urobilo iného Paula. Ale nestalo sa tak. Ako čas plynul a ako ho obklopovali nové pokušenia, zmocnilo sa Paula tvrdé srdce, kamenné srdce, duch vzbury a pýchy a závisti a žiarlivosti a zúfalstva až po jeho tragickej koniec. Nieto nejasnosť pri jeho inom srdci a takom zlom výsledku. Mnohí z nás máme s tou istou vecou do činenia. Aj nám sa stalo, že sme boli na ceste za svojimi povinnostami a vrátili sme sa s iným srdcom. Začas sme boli ako nové stvorenie a veľa nechýbalo, aby sme nfm aj zostali. Takéto prekvapenia Božej proretečnosti, také nové príležitosťi prichádzajú temer trvale. Niektory to býva čas trápenia a bolestí, inokedy radosti a plesania. Pri smrti otca alebo matky,

v čase, keď sme museli odísť z domova a nájsť si svoje miesto vo svete cudzom a pustom, alebo opäť vtedy, keď sa táto osamelosť pod milostou Božou zmenila... som si istý, že Boh nenecháva nikoho pri vstupe do manželstva, napríklad, bez toho, že by mu nedal príležitosť k novému začiatku v náboženstve tak ako ju dal Saulovi, keď ho urobil kráľom. V kráľovskom srdci, aké Boh dáva každému ženíchovi, nie sme daleko od kráľovstva nebeského. Aj ten najpohanskejší z mužov sa pri vstupe do manželstva stal účastníkom nových predavzatí, začiatkov, iného srdca a lepšieho života. Ano, tu a tam, viac než raz, každý z nás mal veľkú príležitosť Saulovu. Využil si ju? Pripomieni si, vráť sa k spomienkam na tie časy. To môžeš urobiť. Ešte stále možeš, ak chceš. A hoci tie spomienky už vybledli, nech je twoje rozhodnutie tým väčšie, že práve teraz dovolíš Bohu, aby ti dal nové srdce. Rozhodni sa, a On sa postará o to, aby sa tak stalo.

Keby zmena Saulovho srdca bola trvalá, keby jeho obrátenie bolo dokončené, bol by sa stal jedným z veľkých starozákonných mužov. Saul neboli bežný typ, bol to mládenec statný a pekného vzhľadu, ani nebolo muža medzi synmi Izraelovými, ktorý bol krásnejší ako on, od svojho pleca hore bol vyšší od všetkého ľudu. A i jeho hriechy majú akúsi ponurú velikosť. Po tom, čo dostal iné srdce, bol záčas mužom tých najlepších príslušov do budúcnosti. Čo iné môžeme povedať, keď sa ho jeho strýc vypýtoval na Samuela a jeho stretnutie s ním? Kde slabší človek bol by stratil hlavu a pustil jazyk na prechádzku, Saul sa obmedzil na to, že oslice sa konečne našli. Ani slova o kráľovstve. To musíme oceniť a pripisať jeho pokore a skromnosti. Ako aj to, že sa v deň svojho ustanovenia za kráľa ukryl medzi batožinou. Alebo keď zachoval pokoj pri mužoch beliálových, ktorí neuznávali jeho vyvolenie za kráľa. Alebo pri jeho prvom veľkom víťazstve. Ľud povedal Samuelovi, kto je to, kto to povedal, že či vraj Saul bude kraľovať nad nami? Dajte tých mužov, aby sme ich zabili. Ale Saul riekoval, nikto nezomrie toho dňa, lebo dnes učinil Hospodin spasenie v Izraelovi. Ak toto všetko by sa nedalo pripisať Saulovej pokore, zdržanlivosti, nehovoriac zbožnosti, potom Saulov charakter by bol naozaj temný, obskurný. No tu sa musíme zháčiť, lebo pri všetkej jeho pokore, zdržanlivosti, veľkodusnosti stojíme pred otázkou jeho ďalšieho vývoja a neštastného konca. A čím ďalej sa Saulom zaoberáme, tým viacej si uvedomujeme záhadnosť a tajomstvo Saulovho charakteru. Bolo by na to treba takých mužov ako bol Shakespeare, aby sa vžili do osobnosti Saulovej a dovolili nám nazrieť do tajomného posobenia srdca Saulovho uprostred jeho pokušenia. Ale takých mužov nemáme, a tak zostáva nám samým, aby sme sa vyrovnali s charaktermi ako bol Ezau a Balám a Saul a Judáš... No predsa zostala jedna temná pasáž ku koncu života Saulovho, ktorá nemá nejasnosť. Je to tá chorobná závisť voči Dávidovi, ktorá musí byť jasná každému, co podpisuje svoje meno pod to, čo sa denne odohráva v jeho vlastnom srdci:

Kto je tvojim Saulom? Kto to je, čo stojí v ceste tvojmu postupu? Kto sedí na mieste, ktoré už malo byť tvojím? Kto je ten muž, čo hádže oštěpom kiebetníkov a neprajníkov po tvojom dobrom mene, aby ho zneuctil? Kto ta pripravil o dom a priateľov svoju zlomyselnosť a žiarlivosť? Všimni si tohto muža. Nespušťaj ho z očí. Boh ho jedného dňa, už čoskoro, priviedie k tvojim nohám. Už onedlino bude ležať pod tvojím mečom. Ale neopováž sa ho dotknúť! Nedotkní sa ani kúska jeho odevu, ani kopie pri jeho hlave, ani krčaha pri jeho boku. Maj neustále na pamäti kým a čím si. Pamäťaj na meno, ktoré nosíš a podľa toho sa správaj. Miluj svojich nepriateľov, žehnaj tým, čo ta preklínajú, rob dobre tým, čo ta nenávidia a modli sa za tých, čo ta prenasledujú. A preto keď tvoj nepriateľ hladuje, nasýt ho, ak smädnie, napoj ho. Nedaj sa premánať zlému, ale premáhaj dobrým zlém.

O, zvolal istý veľký Boží muž, tie hrozné vraky veľkých lodí! Vidíme niekoľko brván a dosáč, ležiacich v kalnej vode, a to je všetko!

sprac. m.k

STORY KE KŘÍZI

SERIÁL 35

Velikonoční beránek

Věřil, a proto ustanovil hod beránka a dal pokropit dveře jeho krví, aby se zhoubce nemohl dotknout prvorozených.

Židům 11, 28

Při své návštěvě v nemocnici jsem půjčil mladému úředníkovi knížečku, pojednávající o Pánu Ježíši. Když jsem ho následujícího dne uviděl znova, řekl mi: „Přečetl jsem si to. Ale zdá se mi to být velice nepraktické...“ Hned mi napadla slova jednoho moderního básníka: „Svět křesťanů je nám tak vzdálen jako starým řekům doba křídová...“

Skutečně je tomu tak — církev Pána Ježíše a okolní svět žily naprostě odlišně. Co znamená pro svět utrpení Pána Ježíše?! Pro křesťany je však největší radostí zabývat se jeho křížem.

I v této chvíli se k němu chceme neustále vracet. Ukažme si na starozákoním příkladu VYKOUPEŇ VE VELIKONOČNÍM BERÁNKOVĚ.

1. Historie velikonočního beránka

Vraťme se do šeré minulosti. Je asi kolem roku 1400 před Kristem. Jsme v Egyptě, který byl tenkrát se svou vysokou kulturou přední světovou velmoci. Nepůjdeme teď však do královského paláce. Pomineme i vysoké domy bohatých Egypťanů. Vstupujeme do ubohé chatrče na okraji města. Zde bydlí chudáci — Boží lid Staré smlouvy, Izrael. Je na nich vidět, že prožili léta útlaku a nesvobody. Egypťané je krutě vykořisťovali. Neštítili se ani plánovitého vyhlazování tohoto národa.

Je večer. V chatrči se však nikdo nechystá k spánku, naopak, panuje tu nezvykle čilý ruch. Jako by zde probíhaly dvě naprostě rozdílné činnosti. Matka balí do rance nejnutnější věci a chystá děti na velkou cestu. Vypadá to, jako když dnes musejí uprchlci utéci před nepřítelem. Otec je však naproti tomu zaměstnán zabijením beránka a přípravou slavnostní večeře. Co se to děje?

Možíš, kterého poslal Bůh, svolal ráno Boží lid a řekl: „Dnes v noci Bůh vykoná v Egyptě hrozný soud. Pobije všechno prvorozené. A pak nás Egypťané propustí a my půjdeme do země, kterou nám dává Bůh, do země oplývající mlékem a medem. Dříve než však vyjdeme, musí každá rodina zabít velikonočního beránka a snést jej.“

Víme, že Izraelité té noci vyšli. I to, že přišli do zaslíbené země. Rok co rok byl na památku tohoto vysvobození zabijen velikonoční beránek — až přišel Boží Syn, Pán Ježíš, a zemřel jako pravý velikonoční beránek.

Pán Bůh jasně ukázal, že Jeho Syn je pravým velikonočním beránkem. Pán Ježíš byl ukřižován právě v den svátku. Nebylo to samozřejmostí, Bůh to tak zařídil. Starší, kteří jej odsoudili k smrti, rozhodli předtím jinak: „Jen ne ve svátek, protože je mnoho lidí pospolul Mohlo by to vyvolat vzpouru!“ Ale i navzdory jejich rozhodnutí se stalo, že Pán Ježíš byl obětován jako velikonoční beránek.

2. Novozákonní význam velikonočního beránka

Všichni, kdo oné noci jedli v Egyptě beránka a byli připraveni na dalekou cestu do Kanánu, byli v Egyptě cizinci.

Rovněž každý, kdo zachází podobně s ukřižovaným Pánem Ježíšem, kdo podle Jeho vlastních slov věrou „Jí Jeho tělo a pije Jeho krev“ (J 6,56), je na této zemi cizincem. Má jiného ducha než okolní svět. Jeho clem je nebeský Kanán. Je hotov vždycky k odchodu do své vlasti.

Pán Ježíš je však velikonočním beránkem ještě v hlubším smyslu. Pro vysvětlení se musí znova vrátit ke shromáždění, kde Mojsíš dával pokyny lidu. Řekl tam: „Když zabijete beránka, pomažete jeho krví dveře domu. Dnes v noci projde Egyptem anděl zhoubce. Bude zabijet prvorozené, ať už v královském paláci či v chýši otroka. Jen tam, kde uvidí krev beránka, půjde dál.“

Byla to hrozná noc. Egypťané zakusili to, co musí dodnes prožít každý člověk — že Bůh nebude posmyvan. Nářek pohanů se rozléhal v královském paláci a šířil se dál a dál, od domu k domu.

Boží lid seděl s hrůzou ve svých chatrčích a jedl beránka. S bázní — a přece se zvláštním pokojem. Vždyť nade dveřmi je krev — krev, která zachraňuje. A teď slyším slova apoštola Pavla: „Neboť byl za nás obětován náš velikonoční beránek, Kristus“ (1K 5, 7).

To pochopí jen ten, kdo ví, jak hřich vyvolává Boží hněv, kdo zažil tento hněv ve svém svědomí. Zaslepeni lidé Boha zesměšňují. Jak hrozné to však bude, až tento posmyvaný Bůh začne soudit, protože platí neměnné Boží slovo. „Uloženo jest lidem jednou umřiti a potom bude soud...“ Je nade dveřmi našeho bydliště — na dveřích našeho srdce — krev Pána Ježíše? Stanuli jsme už věrou pod záštitu Kristovy krve?

Anděl zhoubce procházející Egyptem se neptal, zda lidé, ukrytí za dveřmi, pomazanými krví, byli dobrí nebo zlí. Jistě byly mezi nimi i zlé děti, které způsobily rodičům mnoho utrpení. Ale teď byly pod záštítou krve beránka. Krev Pána Ježíše byla prolita i za největší hříšníky. Může zachránit před soudem i ty největší Boží nepřátele.

Anděl zhoubce se též neptal, zda lidé, ukrytí za dveřmi, pomazanými krví, mají malou nebo velkou výru. A tak i tebe zachrání pouze to, zda sis věrou přivlastnil krev Pána Ježíše.

3. Nutné předpoklady pro slavení beránka

Boží lid jedl oné noci zvláštní pokrm. Jedl maso beránka a chléb. Zvláštní chléb, který nesměl obsahovat nic kvašeného.

To se v ortodoxních židovských domácnostech dodržuje dodnes. Na počátku Paschy prochází hospodář s lampou v ruce celým domem a přesvědčuje se, zda nezůstalo v domě něco kvašeného. Ale tím Židé dokazují, že — jak říká apoštol Pavel — „před jejich očima je zástěra“, že totiž Boží přikázání chápou jen navezenek, mechanicky, podle znění litery. V 1K 5, 8 nám apoštol Pavel ukazuje na pravý smysl těchto slov. Říká: „Proto slavme velikonoce ne se starým kvarem, s kvarem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy.“

Ve sboru v Korintu se objevil případ cizoložství. To bylo zlé. Ale už na Davídovi vidíme, že Spasitel příjímá i takového hříšníka a že Jeho krev očištěuje od všelikého hříchu. Mnohem horší však bylo, že v Korintě se s tímto stavem smířili. Mlčky je v církvi trpěli dál. Proto Pavel Korinfany velmi vážně kárá a říká jim důrazně: Kristova krev, která zachraňuje, se nikdy nesmí s tím, že trpíte kvarem starých bytostí. S krví Pána Ježíše, uchopenou věrou, začíná vše nové. A kdo chce mít ochranu této krve, musí denně odstraňovat staré skutky.

Kež nám dá Pán milost a ochotné srdce k takovému odvážnému jednání.

W. B.

EVANJELIUM PODĽA JAŇA A SYNOPTICKÉ EVANJELIA'

Žijeme v období rekordov. Takým je aj skutočnosť, že v dejinách ľudskejho knížky, ktorá by bola preložená do toľkých jazykov a nárečí, ako evanjelium podľa Jána. Okrem iného to bolo možné preto, že použité slová evanjelia sú jednoduché, obsahujúce všeobecne známe výrazy. Evanjelium bolo preložené do všetkých jazykov, v ktorých bola napísaná nejaká kniha, alebo literatúra všeobecne. Pre niektoré národy alebo kmene evanjelium podľa Jána bolo prvým písaným alebo vytlačeným dielom.

Evanjelium bolo vydané v najväčšom, niekoľkomiliónovom náklade, a to je druhý rekord tejto biblickej knihy. Je teda najrozšrenejšou knihou na svete. Apoštol Ján ju nenapísal pre akési ohnanie územie, pre určený národ, ale všetkým, celému svetu.

Zo všetkých štyroch kníh Nového zákona, ktoré opisujú život, prácu a učenie Pána Ježiša Krista, má toto evanjelium najvyšší evangelizačný charakter. Preto sa najviac používa na zvestovanie evanjelia. Je v nej zapísané najviac priamych výpovedí Spasiteľa.

V evanjeliu podľa Jána nachádzame mnoho originálnych častí, ktoré ne-

nájdeme vo zbývajúcich troch evanjeliach. Tieto evanjeliá (Matúša, Marka, Lukáša) nazývame „synoptické“ tiež preto, že sa v nich nachádza mnoho spoločných správ, potvrzujúcich skutočnosť, že Pán Ježiš Kristus bol skutočný človekom. To je hľavne vidieť pri čítaní evanjelia podľa Lukáša, lebo Pána Ježiša opisuje ako dokonalého človeka.

Jánovo evanjelium naproti tomu hľavne dôraz kladie na to, že Kristus bol a je Bohom. Hovorí o tom hned prvý verš: Slovo (Logos) bolo Boh. Tým je zodpovedaná otázka, prečo v ňom nenaďome nič o udalostach spojených s narodením a detstvom Pána Ježiša, stručne povedané nič o Jeho biografii ako človeka. Stačí sa vnoríť do prvých 34 veršov evanjelia, alebo do oddielu 5, 17–47 či do posledných dvoch kapitol (20–21), aby sme nemali pochybnosti, že Ježiš Kristus je Boží Syn, Boh. Ján o tom píše aj v svojich listoch, napríklad v 1J 5, 20: „To je ten pravdivý Boh a večný život“. Zrejme Ľudia, ktorí popierajú božstvo Pána Ježiša, nikdy neprijali sväté Písma ako Božie Slovo i zjavenie Božie, a hľásajú iba svoju, ľudskú interpretáciu.

Ján napísal evanjelium pravdepodobne ku koncu prvého storočia n. l., keď už predchádzajúce tri boli napísané, rozšírené a mnohým známe. Apoštol Ján tieto tri knihy doplnil takým množstvom nového materiálu, že vďaka tomu môžeme nielen prehliubiť svoje poznanie o Pánu Ježišovi, ale i v niektorých prípadoch ho skorigovať. Veď napríklad synoptici opisujú iba 15 mesiacov verejného pôsobenia Pánovho, Ján spomína na tri Veľké noci v Jeruzaleme (2, 13; 6, 4; 13, 1 + 18,28). Tak vieme, že Pán Ježiš pôsobil najmenej tri roky.

Z nášho ľudského hľadiska ľutujeme, že Ján opísal iba 20 dní Pánovej služby a že od 13. do 19. kapitoly je reč týkajúca sa iba jedného dňa. Tieto kapitoly obsahujú 237 veršov. Pretože celé evanjelium má 879 veršov, 30 % obsahu knihy sa týka jedného dňa.

Už pri bežnom čítaní evanjelia poznáme, že je v ňom málo dialogov (rozho-

vorov), nijaké podobenstvo. Divov je alebo dogmatickým (doktrína = nauka, dogma = poučka). Je to tiež evanjelium viery, pretože toto sloveso sa vyskytuje až 98krát. Predsa Ján napísal toto evanjelium, aby sme verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží a tak malí život v Jeho mene (20, 31). Mohli by sme počkať a povedať, že celá Biblia bola napísaná preto, aby sme verili v Pána Ježiša a tak malí večný život a stali sa Božími deťmi (1, 12,13).

Prikladom vifazstva viery môžu byť slová „neveriacoho“ Tomáša: „Môj Pán a môj Boh“ (20, 28). Patrili Pánu Ježišovi.

Dotkli sme sa len niektorých čít性格izujúcich túto prekrásnu biblickú knihu, v skutočnosti je ich omnoho viac. Posledná kapitola evanjelia tvorí akýsi prechod medzi prvými 4 knihami Nového zákona a Skutkami apoštolov, kde Lukáš uviedol, ako zvest evanjelia o Pánu Ježišovi v moci Svätého Ducha mnohých priviedla k spaseniu v Ázii, Európe i v Afrike.

Niektoľko myšlienky svojho evanjelia Ján rozvinul v listoch, ktoré sú akoby pokračovaním tejto vzácnnej knihy.

Záverom týchto niekoľkých pohľadov na evanjelium podľa Jána nemôžeme inak, ako citovať „Malé evanjelium“, alebo „Evanjelium v evanjelii“: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednodoreného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život“ (3, 16). Môžeme smelo povedať, že tento verš sa najviac cituje z Písma po celom svete a iste nieto veriaceho človeka, ktorý by ho nevedel spomäti.

Podľa J. M. prel. -jos

Pán Ježiš reči, že človek bude živ z každého slova pocházejúceho z úst Boha. O této Boží pravdě se přesvědčujeme z Písma. Ovšem tak jako květina na louce neotevírá svůj květ stále, za každého počasí a roční doby, tak i Boží slovo ne vždy a ne každému otevírá tajemství, které je v něm ukryto. Proto se denně přesvědčujeme, že určité známé místo Písem čteme mnohokrát, až se nám najednou — v pravý čas, v pravou chvíli — otevře v celé bohatosti a krásce a my jsme uchvaceni tajemstvím, které se nám zjevilo jako další doklad nesmírné Boží péče o nás.

◆ **Pán Boh dal do nášho života prácu. Očakáva, že naše životy zasväťíme Jeho práci.**

„Nebo každý
své břímě ponese“.

Ga 6, 5

Podnět k napsání těchto slov mohl apoštolu Pavlovi zavdat pohled na nabalenou „toristru“ římského legionáře. Setkával se s nimi ve svém životě často. Vojáci mívají totiž od ne paměti batohy - torny, v nichž mají podle předpisu pečlivě poskládáno to nejnutnější, co pro svůj vojenský život potřebují. Je to jejich břemeno, které je jim svěřeno, které si s sebou nosí a za něž jsou odpovědní. V jejich batohu nejsou zbytečnosti, každá součástka má své poslání.

Když jsme uvěřili v Pána Ježiše a stali se Jeho následovníky a obrazně oblékli Jeho stejnokroj / „kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli“ — Ga 3, 27 /, máme také na sebe vzít a nést své břemeno. Pán Ježiš slibuje svým učedníkům, že Jeho jho je lehké a břímě rozkošné (Mt 11, 30).

Přesto však potkáváme na cestě víry mnoho křesťanů, kteří klesají pod svým břeménem a kteří postupují vpřed jen s vypětím všech sil. Jak je to možné?

Jedním z důvodů je to, že někteří učedníci si do své „plné polní“ přibali kromě nezbytných „předepsaných“ součástek také své osobní věci — třeba peníze (víme např. že zlato je kov s vysokou objemovou hmotností? pozn.), své kulturní, sportovní či společenské zájmy a celou řadu dalších věcí, které jsou sice samy o sobě naprostě nezvadné, ale podstatně zvětšují rozdíl a váhu „našeho zavazadla“. Jak můžeme opravdově následovat svého Pána, když jsme si „naložili“ taklik pozemských a pomíjejících věcí?

Jeden upřímný a věrný křesťan razil heslo: „Ber jen to nejnutnější! Nepřidávej nic k tomu, co ti „nabalil“ vůdce a dokonavatel tvé víry! Neber si další zavazadla!“

Na plnou polní mám ještě jinou vzpomínku z dob své vojenské služby. Součástí výcviku bývaly a jsou poplachy, při nichž se vyjízdí ven do polí a lesů. Bývalo to za každého počasí, i v dešti a v zimě. Samozřejmě, že takový výjezd se nikdy neobešel bez nabalené plné polní. Někteří moji kamarádi byli „chytrí“, a tak si svou plnou polní nabalili podle svého. Navenek se od svých spolubojovníků nijak nelíšili — na zádech měli batoh, po pravé straně maska, po levé mošna s jídelním nádobím. Jenže místo masky měli v mošně láhev s rumem „pro zahřátí“ a nějaké konzervy, aby jim noční bdění lépe uteklo. Přece nebudou s sebou tahat „nesmyslné zbytečnosti“! Vše bylo v naprostém pořádku, až do chvíle, kdy prostor

zahalil dusivý dým. Proti tomu však ani rum, ani konzerva s masem nepomohla. Byly prozrazeni a postihl je příslušný článek kázeňského řádu.

To je druhý důvod, proč mají někteří křesťané na cestě víry komplikace. Nahradili předepsanou výstroj podle svého úsudku příjemnějšími a užitečnějšími věcmi. Bratře a sestro, není to také můj a tvůj případ? Nenahrazuji to, co ti připravil Pán, ničím jiným! Neusiluj o jiný kříž než o ten, který ti svěřil On. Nešílnej po druhých, co mají oni, co dokáží.

Pak ve svém životě zakusiš skutečnost toho, co Pán zaslíbil: „Mé břímě je lehké“. A pak také dokážeš nést nejen své vlastní břemeno, ale také břemena jiných, k čemuž nás apoštol vybízí ve stejném oddile (Ga 6, 2). tp

N

erozumím
vesmíru
rozumím
jen časnosti
své bezvýznamné
malosti

Nerozumím
láče
rozumím
své bíděj jen
jsa milování
neschopen
a všim a všude
pokořen

Nerozumím
vře
jež hory
přenáší
rozumím
když konejší
jen ve snech
život vezdejší

Nerozumím
nadějí
jež hvězdy
nebem seje
znám temno
beznaděje
jak srdce
nezářeje

Bůh řídí
osud vesmíru
On láška
dokonalá je
když víry
lásky naděje
své v Kristu
zjevil

Ted' chodí
se mnou stále
den za dnem
těší víc a víc
vždy zlíbá

moří vlahou
lic
když vyznávám
Mu svoje
NIC

Nerozumím
ničemu
přec duch
se chvěje
slastí
to Bůh
mne v srdeci
hostí
On rozumí
v tom mám
dostí!

kk

◆ Je možné pracovať bez výsledku, ale výsledky sa nikdy nedostavia bez práce.

MNOHO KŘESTANŮ JEDEN SBOR

„Ale dal Bůh tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl“ (1K 12, 18).

Cítím vždy hluboké dojetí, když slyším zpívat pěvecký sbor. Ko-lik krásy je ve sborovém zpěvu. Mé srdce vždy poskočí radostí, sly-ším-li soprány, alty, tenory a basy spojené v jeden mocný hlas chvá-lící a velebící Boha. Jaké nadšení a jaká radost vychází z celého chóru.

Při své práci pro Pána „zpíváme“ také různé role. Každý z nás má jiný sociální, národnostní a rasový původ. Jsme rozdílní povahově a máme různé schopnosti. Ale naše společná práce na vinici Páně může přesto vyústit do nejkrásnější harmonie služby. Avšak někteří křesťané místo toho, aby ocenili tuto různorodost, vyžadují přizpůsobivost svým vlastním metodám a způsobům práce. Líbí se jim jedno-ta, ale jen taková, když celý sbor „zpívá jeden hlas“ — a to ten jejich. I když tento druh jednoty může přinést omezené výsledky, není nic krásnějšího než vidět jednotu v různorodosti. Různé způsoby, různá obdarování a různé osobnosti vytvářejí harmonii k chvále a slávě Pána Ježíše Krista. Nemusíme všichni „zpívat podle jedné partitu-ry“, vždyť každý zpěvák má mít svůj osobitý ráz. Skladba různých odstínů, tónů a akcentů může být mnohem krásnější než unisono vy-nucené jednoty. Nesoulad vzniká tehdy, když někdo zpívá falešně nebo neposlouchá dirigenta.

Ve své služby Pánu se nebojme toho, když náš soused „nezpívá“ stejně jako my. Je-li v harmonii s Božím slovem, pak je vše v po-řádku.

přel. hk

BOŽIE CIELE UTR PENIA

(1Pt 4)

V utrpeniach, skúškach a zápasoch viery sa často ľudsky slabo pýtame: — Prečo, Pane? Lenže už sama otázka by mala znieť inak. — Pane, čo tým sleduješ, aký to má pri mne cieľ? Tá naj-jednoduchšia odpověď je podľa R 8, 28 — tým, ktorí milujá Boha, všetko sláži k dobrému. Teda aj moje utrpenia,

nemoci, žiale, bolesť! Apoštol Peter však Božie ciele utrpenia v uvedenej kapitole konkretizuje v podstate do týchto záverov: 1. V.19 — Takže aj ti, ktorí trpia podľa vôle Božej...

Úvahu je možné netradične uviesť posledným veršom. Utrpenia podľa Božej vôle. Utrpenie preto, lebo taká je Božia vôle, ktorá je dobrá, lúha a do-konalá. Keď Pán Boh ako náš Otec chce, aby sme prechádzali utrpením, kto si osobuje právo pýtať sa Ho prečo? On má na to svůj dôvod, ktorý sa môže vyjasniť až vo večnosti. Nemusíme roz-

mieť Jeho vedeniu, ale môžeme si byť istí, že Jeho vôle smeruje k nášmu dobrému. Pýtali sa raz manželky slávne-ho vedca Alberta Einsteina, či rozumie teórii relativity, ktorú objavil jej man-žel. Odpovedala: — Teória relativity ne-rozumiem ani najmenej, ale rozumiem svojmu manželovi a mám ho rada. Ne-musíme rozumieť zmyslu skúšky, ale snažme sa rozumieť nebeskému Otcovi, ktorého myšlienky s nami sú o pokoji, a nie o trápení. Napokon 2. verš znie: ... aby nie viacej ľudským žiadostiam, ale voli Božej žil (veriaci človek), zby-vajúci čas v tele.

2. V.1 — Keď teda Kristus trpel za nás na tele, aj vy sa ozbrojte tou istou myslou...

Keď trpel náš Pán, my predsa nemôžeme byť výnimkou. Príčom jeho utrpe-nie sa s našim nedá porovnať. Istý brat si staršemu zboru staňoval, ako mu ktosi ublížil. Keď horko-tažko skončil, starší brat sa ho opýtal: — A či ta aj bil, napľul ti do tváre, dal ti na hlavu trnovú korunu a pribil ta na križ? — To teda nie — zahanbene pojmenoval stažuvateľ, pochopiac, že je reč o Pá-novi, ktorý to všetko zniesol, ba ešte omnoho viac nad to. Stažnosť tým bola vybavená. Keď sa nám vidi, že naše utrpenie je neznesiteľné, porovnajme ho s Pánovým a razom pocítíme úľavu v ne-sení križa.

3. V.12 — Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúse-nie...

Mnohí študenti by aj radi chodili do školy, keby neboli skúšky. Skúšky však nie sú preto, aby sa odhalili naše neve-domosti, ale aby nám pomohli osvojiť si učebnú látku pre praktické použitie. Naše skúšky v Božej škole majú tiež ten-to zmysel. Zlato prepálené v ohni má lesk i kvalitu. Krestan bez skúšok ne-

môže mať „lesk“. Istý známy brat ho-voríval: — Ak si ešte ako krestan ne-zaplakal, potom ťa lutujem. Áno, aj slzy prídu na úzkej ceste, ale sú preto, aby v našom srdeci zažiarilo slnko Božej mi-losti a lásky. Napokon skúšky sú len dočasné, ohraničené. Raz Pán povie-dost. Nuž, nedivme sa ohňu. V živote kresťana je to normálne. Skôr sa div-

mé tomu, keď nás celý život nič ně-stretnie, ako Božie deti. Sme všec v Je-ho rukách, keď nás neskúša a neprepa-juje?

4. V.13 — Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujete sa...

Radosť je zmyslom utrpenia. Možno sa pýtame, ako to spolu sávisí, ale býva to tak. Vyskúšaný krestan, presved-čený o Božej láske a Pánovej blízkosti sa raduje radostou nevýslovou a oslá-venou. Ziaľ, často v bôli na radost za-búdame. Jednej nemocnej sestry sa na návšteve opýtal brat zo zozoru: — Sestra, poznáte pieseň Co Boh činí so dobré je? — Ano, poznám — odpovedala sestra — , ale ju už dávno nespievam, hoci som ju kedysi mala veľmi rada. — Tak viete čo — , pokračuje brat — po-dajte mi vás spevnik a ja ju odiať vyrávam. — To nie — , bráni sa sestra. — Tak si ju spievajte a uvidíte, ako sa vám trápenie zmení na radosť. Skutočne ra-dá pomohla, sestra prestala nariekať, postupne prežívala radost Hospodinovu, ktorá sa jej stávala silou.

5. V.13 b) ... aby ste sa pri zjavení je-ho slávy radovali piesajúci.

V.14 — Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslavení sie, lebo Duch slávy odpočíva na vás...

V.16 — Ale ak trpí ako krestan, nech sa nehanbi, ale nech oslavuje Boha v tej čiastke.

Teda krestan trpí preto, aby sa v ko-nečnom dôsledku nehanbil, oslavoval Boha a sám bol ako účastník slávy bla-hoslavený. Sláva je na konci utrpenia. Prví krestania mali heslo: Cez utrpenie v slávu! Taká je aj naša cesta. Nad mrakmi nášho utrpenia svieti jasné slnko Božej slávy. To je nádherný cieľ našich temných cest slzavým údolím. Raz, a už možno čoskoro, spočinieme doma u Pána, kde nás čaká koruna slá-vy.

Božia škola utrpenia má vraj štyri stupne: musíme trpieť, viem trpieť, chceme trpieť a smiem trpieť pre Pána. To je v konečnom dôsledku milosť a výsada Božieho dieťata. Akým stupňom by Pán hodnotil nás? Kiežby sme aspoň trochu porozumeli Božím cestám a cieľom utr-penia a prežívali v nich radosť i slávu.

jk

Trojí nedostatek - lidská hříšnost

Jak obdivuhodný je Bůh v řešení „trojího lidského nedostatku“! Naši OMYL-NOST léčí pravdou svého slova, na kterou má člověk odpověď bezvýhradnou poslušností, naši SLABOST v pokušených odstraňuje bázní Boží, kterou člověk nabývá vědomím Boží přítomnosti ve svém životě, ale naši HŘÍŠNOST nemůže odstranit jinak, než svým obdivuhodným spasitelným dilem, vykonaným za nás a bez nás! Řekli jsme si již, že pád — hřích způsobil nejen odloučení od Boha, ale zejména upadnutí člověka pod nepřítelův „všemocný“ livil a moc s následnou porušeností lidské přirozenosti. Ta je v zatemnění rozumu, otužení citu a zejména v náklonnosti vůle ke zlému. Proto je pro lidskou přirozenost tak snadné a samozřejmě činit zlé a upadat v rozmanité hříchy, a tak nesnadné přimět se k činnému dobrého. Tento stav porušené lidské přirozenosti s náklonností k zlému (k hřeseni) nazýváme **hříšností**.

V historii pádu člověka nevystupuje Bůh pouze jako svatý a spravedlivý mstitel vzpoury svého stvoření, ale též jako jediný řešitel osudového selhání člověka. Všimněme si též, jak ve své spravedlnosti postihuje provinilce v příslušném pořadí co do závažnosti jejich deliktu:

I. postihuje nejprve „hada“, hlavního iniciátora a aktéra (v. 14)! Jeho zlořečenství od Boha je zcela právem nejtěžší a má nejhorší dopad bez jakékoliv nadějně perspektivy:

1. určení pod úroveň hovad a živočichů — znamená klasifikaci nejubozejší intelektové „zhovadilosti“ — tragédie rozumu,

2. úděl „plazení po bříše“ — znamená kvalifikaci nejnižší morální úrovni — tragédii citu,

3. odsouzení k „žraní prachu“ po všech dobách existence — znamená klasifikaci největší bezmocnosti a nemohoucnosti — tragédii vůle,

4. odložení k absolutní prohře právě skrze člověka, kterého Bohu odcižil a těžce narušil — skrze SEMENO ŽE-

NY, které vzdor „potřené patě potře hadovi hlavu“ — (v. 15)!

To znamená zaslíbení Božího mesianismu lidem skrze dokonalého Božího člověka — a současně způsob „hadova“ odsouzení k shora uvedenému údělu, který je nezmenitelný!

II. postihuje ženu bolestmi pro potomstvo a na ni přenáší těžště rodinného života se závislostí na muži — to znamená v podstatě mnohem větší vazbu na rodinný život vůbec s příslušnými nevhodnami a tím i těžší úděl života oproti svobodnějšímu muži. (Přitom však nechybí oslava velikosti a krásy mateřství v zaslíbeném „semeni ŽENY“!!)

III. postihuje muže zlořečením potu a nezměrné námahy s trním a bodláčem v hájení lidského bytí na porušené zemi až do fyzického splynutí s ní smrti — to znamená obrovské obtíže a překážky v řešení všech zemských existenčních problémů s nutností osobního sebezapření, námahy a trpělivosti se snášením všemožných nezdarrů při zdánlivé samoučelnosti a bezcílnosti všeho, danou smrti.

(Přitom však je dána jedinečná možnost konstruktivní seberealizace člověka v PRÁCI na přetváření a zdokonalování země, s níž je osudově spjat! A příslušná kletba se omezuje pouze na „pot, trní a bodláč“, aby v boji protikladů — s překážkami — dosahoval člověk vlastní kvality k věstrannému růstu k mnohem vyššimu cíli než je smrt — obrácení v prach, který je určen za „hadu“)

Věnujme nyní pozornost tomu konstruktivnímu, co je skryto za Božím zlořečením člověku — kráse Božího zjevení v zaslíbeném „semeni ženy“ a hluboké symbolice „koženého oděvu“! Zde je právě Boží geniální řešení pro nás nefeshitelného problému hříchu a jeho očištění, naši hříšnosti a jejího odstranění! Dříve nebo později si každý člověk uvědomí, že žádné vědecké poznání nevystihne skutečnou PRAVDU cíle, smyslu a účelného obsahu života.

Žádné lidské tužby, ideály a praktické pokusy nedovedou lidskou vůli k nalezení pravé CESTY k vytoužené dokonalosti individuální a společenské a žádný lidský protest a vzpoura nevytvoří plný ŽIVOT pravého pokoje a radosti bez Boha (J 14, 6)!

2. NIJAK JINAK než v „semeni ženy“, tedy jako pravý člověk (L 2, 10—14; 1Tm 3, 16).

3. JINÝM ZPŮSOBEM, než dobrovolnou a ochotnou zástupnou oběti za lidská provinění a porušenost — jako dokonala satisfakci (dostiučinění) nezrušitelným požadavkům Boží svatosti a spravedlnosti vůči provinilcům a jejich provinilosti (Iz 53, 4—7)! Tak přišel Boží Syn v dokonalé poslušnosti Božího slova, v dokonalé odpovědnosti Boží bázně, ve své absolutní čistotě, v níž nikdy hříchu neučinil, aniž byla nalezena lešt v Jeho ústech (1Pt 2, 22), ve své věčné nekonečné lásce k padlému člověku do našich hrozných porušených podmínek, On — neporušitelný, aby se stal hříchem za nás, On — bezhříšný, do největší hanby a potupy, On — svým nebeským Otcem ctěný a nebeskými bytostmi opěovaný ... kk

NÁŠ BŮH JE ŽIVÝ

... dnešního dne viděli jsme, že Bůh mluvil s člověkem ... (5M 5, 24).

Podle dnešních měřítek bychom předpokládali, že Jozue s Izraelci bude musit po Mojžíšově smrti čelit hluboké politické krizi. Vždyť vyvolený národ ztratil svého největšího vůdce! Čteme, že „... nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi...“ (5M 34, 10). Co měl lid v této chvíli dělat? Kdo mohl nahradit takovou osobnost? Zahyne nyní tento národ na poušti? Jistě že ne!

I když Mojžíš zemřel, Bůh mrtev nebyl. V knize Jozue 1, 2 nečteme, že by Bůh řekl: „Mojžíš, služebník můj, umřel“ a já zanechám Izrael svému osudu. Když Hospodin připomněl Jozuovi smrt velikého vůdce, pokračoval slovy: „... nyní vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všecken lid tento, a jdi do země, kterouž já dávám synům Izraelským.“ Pak slyšel Jozue slova ujštění

přel. -jh

Bůh staví chrám. Založil jej na Pánu Ježíši a jednotlivými kameny jsme my lidé (1Pt 2, 5; Ef 2, 20–22). Ne každý však má potřebný tvar, a proto si Bůh dotváří každého jednotlivce podle své představy, aby celá stavba tvořila harmonický celek. Zároveň Božího tvarování jednotlivce je jeho růst. S ním úzce souvisí růst celé stavby.

Bůh má mnoho způsobů, jak každého vychovávat. Mluví k člověku prostřednictvím závažných událostí v životě, může člověka oslovit svým Slovem (Ř 15, 4) nebo hovoří skrze obecenství — shromáždění. Také napomínání ze strany druhých je jednou z cest, které Bůh často používá k dosažení svého záměru s námi. Nad touto formou Boží řeči se budeme dále zamýšlet.

Už ve Starém zákoně se objevovali Boží mužové — proroci, které Bůh posílal k napomínání jednotlivců, někdy i celého národa. V Novém zákoně jsou v původním jazyce (řečtině) dvě slova, která kraličtí přeložili „napomnat“.

První z nich — *nuthetein* — znamená opravdu napomenut, varovat, důrazně domlouvat. Hlavním účelem takového napomenutí je ukázat správnou cestu hřešícímu bratrovi. (Ř 15, 5 ek. překl.) Vidíme-li, že bratr hřeší, lze se zachovat různě: jednou z reakcí na hřich, kterého se dopouští věřící člověk, je lhostejnost (3M 19, 14); druhou může být „šusknání“ — šíření pomluv (viz Př 17, 9). Třetí reakcí je úsilí o řešení. Někdo si snad myslí, že jedná správně, když se za svého hřešícího bratra modlí. Ane, ale správným řešením je modlitba spojená s napomenutím — varováním (2Te 3, 11–15). Jde-li nám o opravdové napomenutí, uvidíme, že napomenout je stejně těžké jako napomenutí přijmout. Proto bychom měli napomenut s láskou jako otec děti (1Te 2, 11). Člověk, který chce napomínat v souladu s Boží vůlí, by měl splňovat podmínky uvedené v Božím slově:

- plnost dobroty (laskavost) — (Ř 15, 14)
- známost (je to opravdu moudré?) — (Ř 15, 14)
- čistota (1Te 2, 3)
- diskrétnost (Př 17, 9; Ga 6, 1)

Řekne-li nám někdo něco, co zní ja-

ko napomenutí, snažme se nad tím vždy zamyslet, i když třeba ten, kdo k nám přichází, nesplňuje všechny podmínky. Kéž bychom dovedli využít i pro nás nepříjemných slov ke svému duchovnímu prospěchu — růstu. (Př 4, 13; Př 15, 31–32)

Význam druhého slova překládaného jako „napomnat“ je znám méně. „*Parakalein*“ znamená říci něco, nač se nemá zapomenout, něco, co slouží k mému povzbuzení, k lepšemu životu, k potěšení. Takto mám „napomínat“ nebratra, který vědomě hřeší, ale bratra, který je slabý a potřebuje posilu ve věře, v praktickém životě. Správným řešením je opět modlitba spojená tentokrát s povzbuzením. (Ř 15, 1–2) To znamená přiblížit se a popovídат si od srdce k srdci. Může to být i rozhovor delší, prostě takový, který se pamatuje. Výsledkem takového rozhovoru je podle Božího slova:

- radostná služba (1Tm 6, 2)
- modlitba (1Tm 2, 1)
- poslání ve věře (Ju 3)
- odhodlání pro práci (2Te 3, 12)

Kéž by každé naše „napomínání“ mělo tento účinek. Může k nám takto promlouvat bratr, sestra, ale i něčí návště-

va (2K 7, 7), Boží slovo (Ř 15, 4), příklad druhých nebo slovo přímo od Boha, Ducha svatého (Sk 9, 31; 2Te 2, 17). Ideálním prostředím je společné obezenství věřících — shromáždění, jeho obsahem má být povzbuzování, kdy a na druhé straně také k poslouchání. Duch promlouvá k člověku, dotýká se lidských srdcí. Dnešní doba naproti tomu přináší mnoho slov, která rychle zapomínáme, protože nám nemají co říci; to není Boží slovo ani napomenutí v našem smyslu. Snažme se, aby naše slova nebyla taková — prázdná. Bůh nás vybízí k potěšování, povzbuzování a na druhé straně také k poslouchání. To je Boží cesta společného růstu a budování církve Pána Ježíše.

swim+vý

Jak se obrátit

Člověk je od přirozenosti pyšný, proto je pro něho tak těžké přijmout Boží milost. Mnohem raději vynaloží velké úsilí na (domnělé) Bohu libou práci, provádět různé úkony, účastní se obřadů, jen aby měl něco, s čím by mohl předstoupit před Boha a přesvědčit ho, že v sobě přece má něco dobrého a může se vykazat nějakým „záslužným činem“. Nepotřebuje odpustění, ale může se s uspokojením podívat na výsledek své práce. — Avšak takto člověk s Bohem jednat nemůže!

K Bohu můžeme přijít jen jako žebráci. Někdo snad namítne: „Vždyť Bůh přijímá každého, kdo k Němu přijde!“ — Ano, pokud přichází pokorně, se zlomeným srdcem, když vidí, že nemá jiného východiska ze svých hříchů než ve věře v Boží milost.

Obrácení není mechanický proces: udělalš to, pak ono; přijdeš do shromáždění, klekneš si, přiznáš své hřichy, vstaneš a budeš obrácený. — Ne! Cesta k obrácení vede přes poznání hrůzy vlastního hřachu, přes bolest nad sebou samým: „Jsem tak hrozný, hříšný, zasloužím si odšoufání a nic jiného!“ To prožívá publikán, a tak přichází k Bohu se zoufalým výkřikem: „Bud milostiv mně hříšnému!“ Vyjádřil tím, že se cítí před Bohem největším hřešníkem, aniž by se srovnával s jinými nebo se cítil lepší než oni. Na takové volání odpovídá Bůh bezmeznou milostí a úžasným odpustěním. Tehdy člověk poznává lásku v oběti Pána Ježíše vydaného za hřešníky jako jsme ty a já.

(Poznámka: Milý čtenáři, mýlíš se, pokud si myslíš, že tvoje hřichy nejsou tak zlé. Bůh vidí všechno a bez jeho milosti nemáš naději na záchrannu ani na únik před Jeho svatým a spravedlivým soudem.)

vybr. ula

1	N					
2	N					
3	N					
4	N					
5	N					
6	N					
7	N					

1. J 3, 29
2. Žd 11, 1
3. Job 15, 33
4. Ez 16, 11
5. Ga 2, 2
6. J 3, 4
7. Ž 55, 1

STEPNÍ POŽÁR

Istě jsi o něm už někdy slyšel! Žene se suchou travou, kterou proměňuje v moře plamenů, šířících se za podpory silného větru až padesátikilometrovou rychlosť za hodinu. Vše živé před ním prchá v sebezáchovném pudu — dravci vedle svých obětí, lvi vedle gazel, hledajíce svou záchrannu v útku. Leč marně, dříve zemdlí jejich síla než zhasne moře plamenů. Jistá smrt pro vše živé! A přece je pro „malého člověka“ záchrana tak jednoduchá, dokáže-li zapálit suché traviny u svých nohou — a pak se prostě s důvěrou na toto spáleniště sám postavi. Plameny stepního požáru obejdou místo, kde už před ním své dílo vykonaly a říti se dál. Jaká úžasná cena takového spáleniště pro toho, kdo se na ně dovezl včas postavit!

Boží soudy byly vyjádřeny případně biblickou potopou a v budoucnu jsou předpovědeny vše zachvacujícím ohněm, jemuž nikdo neunikne, protože není, kdo by mohl obstát před majestátem Jeho svatosti a spravedlnosti. Bůh je opravdě „oheň spalující“ (5M 4, 24; Žd 12, 29). V epištolě Římanům je jasné zjeveno, že není spravedlivý člověka ani jednoho (3, 9–12) a Židům 9, 27 — že právě tak, jak je lidem usouzeno jednou zemřít, právě tak je čeká svatý Boží soud!

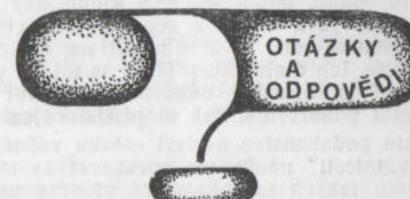
Kdo se tedy z nás — hříšníků — zahrání před plameny svatého Božího soudu a budoucího hněvu?

Je jen jedno místo — jedno „spáleniště“, které plameny Božího soudu a hněvu nad našim hříchem a nepravostmi připravily pro naši záchrannu, jedno bezpečné místo pro hříšníka, kde byl již nad ním soud vykonán. To jediné a zcela jedinečné místo záchrany každého hříšníka je GOLGOTSKÝ KRÍZIUTEC se tam, dokud je čas, dokud trvá

ještě doba milosti, vyznej svému Spasiteli své hříchy a ztracenost, postav se soudu — nevím přece nikdo z nás dne s plnou důvěrou na místo, kde Božský ani hodiny (Mt 25, 13)! Kéž jsi připravil Spasitel zaplatil i za tebe tvůj dluh! Ven jít svému Bohu vstří v požehnané Pohlédi na lotra, který nelitoval svého jistotě epištolu Filip. 4, 4–7 jako zakroku v poslední chvíli svého života chráněný a jako ten, kdo pomáhá k záplnému omylu a hříchů, když se k Pánovi Ježíši s důvěrou obrátil! Vždyť ne-

kk

Ktorých ľudí sa týkajú slová Pána Ježiša v podobenstve o viniči a ratolestiach (Jána 15, 1–6)?

V dobe, keď Pán Ježiš žil na zemi medzi Židmi boli veľmi dobre známe starozákonné prírovnania Izraela k vinnej réve. Napríklad: „Révu si vytrhol z Egypta, vyhnal si pohanov a zasadil si ju...“ (Ž 80, 9n). Alebo: „Viniciu mal môj milý na Žirnom kopci. Prekopal ju, zbavil kamenia; vysadil ju ušľachtilou révou; vystaval vežu uprostred nej, aj lis vytiesal v nej; potom čakal, že donesie hrozno, ale doniesla trpké hrozno.“ (Iz 5, 2n). Vininý kmeň — Izrael — sklamal, ovocie Bohu prestal donášať.

Preto Pán Boh povoláva iného z Egypta, svojho Syna, ako čítame v Mt 2, 15: „... aby sa naplnilo, čo Pán bol riekoť ústami proroka: Z Egypta som povolal svojho Syna“. A tak Pán Ježiš v podobenstve o vinnom kmeni mohol povedať: „Ja som pravý vinný kmeň“. On je ten kmeň, ktorý bude donášať Bohu ovocie a nikdy Ho neskľame. On je Syn, v ktorom sa Bohu dobre zaľúbilo! Pán Ježiš bol vinným kmeňom vtedy, keď chodil na zemi, ako Izrael bol révou v jeho pozemskom putovaní. V nebi sa už neorezáva vinič, neodstráhuje záhonky. V nebi už nemôže byť nejaká ratolest, ktorá by neprinášala ovocie. Podobenstvo sa teda nevzťahuje na večné spojenie Pána Ježiša s Jeho cirkvou, ani obdobia po vychvátení cirkvi k Nemu, ale na obdobie Jeho pozemského putovania a na vzťah učenstva k Nemu. To vyplýva z v. 5 — „vy ste ratolesti“. Učenici boli ratolestami, ktoré prinášali ovocie, pretože boli čisté: „Vy ste už čistí“ (v. 3). Ako to, že boli „čistí“? Pre slovo, ktoré im hovoril. Oni tomuto slovu uverili a podľa neho zaradili svoje životy. Všetko opustili a išli za Ním.

Boli však učenici, a nebolo ich málo, ktorí prijali slová Pána Ježiša, ale potom prišli fažkosti, protivenstvá, reč Pána sa im zdala „tvrdá“, opustili Ho a nechodili viacej s Ním (J 6, 66). Práve Jánovo evanjelium hovorí o „ochodoch“ tých, ktorí po nejaký čas v Pána Ježiša verili. Čo sa s nimi potom stalo? „Nechodili viacej s Ním“, stratili sa v zástupoch neveriacich. Môžeme to vyjadriť aj slovami podobenstva: Vinohradník tieto ratolesti odrezal. Iné ratolesti sa sami odličili od viniča, uschli a čo potom s nimi? Uschlé drevo patrí na oheň. Museli by sme prelistovať celé evanjelium Jánovo, aby sme postupne našli dôkazy pre toto vysvetlenie. Napríklad: J 2, 23–25, mnohí uverili v Jeho meno, ale On sa im nezveril. Navonok sa stali Jeho učenstvom, v skutočnosti ovocie nepriniesli. Alebo J 6, 14–16 je reč o päť tisícovom zástupe, ktorý uveril, že Ježiš je Prorok, ktorý mal prisť na svet. Vo v. 29 im Pán Ježiš hovorí, aby verili ...

Podobenstvo o vínom kmeni hovoril Pán Ježiš pred svojou smrťou, keď z mnohých „veriacich“ zostalo málo pri Pánu Ježišovi. Učenkov však Pán Ježiš pripomína, aby „zostali v ňom a On zostane v nich“ (v. 4). Toto sa vzťahuje i na ďalší život učenkov, po návrate Pána Ježiša k Otcovi. Preto si rady podobenstva máme aj my privlastňovať. Ovocie môžeme len vtedy donášať, keď budeme spojeni s Pánom, keď budeme poslušní Božiemu slovu.

Aj dnes sú mnohí takí, ktorí „veria“ a považujú sa za „veriacich“. Ale s Pánom nemajú živé obecenstvo, nezostávajú v ňom a tak nemôže ani zostať v nich. Pán je vonku, mimo srdce, a klope, aby Ho pustili do vnútra (Zj 3, 20). Je to známa výzva veriacim zboru v Laodicei. Takito „veriaci“ sú na zemi odrezaní, alebo sa sami odľúčia od Krista, a potom svedectvo ich života je bez ovocia Bohu. Ich dielo zhori. Stalo sa mi, že pred pohrebom istého brata mi bolo povedané: o zomrelom nehovor, jeho život neboli svetlom okolia a pre cirkev znamenal pohoršenie. Tak si predstavujem „suchú ratolest“.

Pán Ježiš v tomto podobenstve nerieši otázku večného života. Preto „odrezanie a spálenie ratolesti“ nemusíme považovať za stratu večného života. Vyhýbajme sa riešeniu takých otázok, ktoré výlučne patria Bohu. V otázke večného života platia Pánove slová: „Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a kto prichádza ku mne, nevyhodím ho... Vôle Toho, ktorý ma poslal je, aby som nič nestratil z toho, čo mi dal, ale aby som všetko vzkriesil v posledný deň“ (J 6, 37–39). Tak sa týmito slovami Pána Ježiša potešujme.

-jos

hľadala som štastie

„Narodila som sa vo veľmi nábožnej rodine, ale náboženstvo ma neuspokojovalo. Stále mi niečo chýbalo, závidela som mníškam, že už majú zaistené nebo, že sú „nevěsty Kristové“. Tak som to počúvala od starších, a preto som chcela ísť do kláštora. Pán však mal pre mňa inú cestu. Vydala som sa. Ani vtedy sa moja duša neuspokojila. Stále som niečo hľadala, ale nikde som to nemohla nájsť. Nič ma neuspokojovalo. Až som poznala milú paní – sestru V., a ta ma zaviedla medzi veriacich. Ona mi dala jasné svedectvo o Pánu Ježišovi. Spasenie je iba v ňom, v Jeho obeti, ktorou zaplatil Pánu Bohu môj dlh. Tomu som uverila a prijala Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. Vo svojich dvadsaťosem rokoch som konečne našla to, čo som predtým märne všade hľadala. Bola to milosť Pána, že Ho prijal napokon aj môj manžel a tak sme spolu prežili tridsať rokov.“

To je svedectvo sestry Františky Vlčkovej z Bratislavы, ktorá sa v minulom roku dožila 80 rokov.

Sme vďační Pánovi za milú sestru, jej prácu a priklad v práci pre ostatných.
dkuk

SLOVO BOŽIE

(Žid. 4.12)

Slovo Božie živé je,
viac jak meče ostrejšie.
Účinok je mocný v ňom,
hýbe ľudským životom.

Do duše priam preniká,
sčítia vinu hriešnika.
K záchrane liež dáva
vlieva silu, radosť, mier.

Vníkne ducha do riše,
klby, špiky popíše.

Mysel srdca súdi vie,
smer, vzácné Slovo pravdy je!

jk

...prečítali sme za Vás

Viera je dnes fažkou vecou. O tom niet pochýb.

Pád kultúr ju obnažil, úpadok civilizácie ju urobil niečim bolestným. Nazdávam sa, že prišiel čas, v ktorom Boha objavíme skôr v jeho negatíve.

Prichádza mi na um výrok istého mladého človeka z Arezza, pre ktorého viera bola niečim mučivým: „Nepočujeme melódii Božej reči, keď šepce, ale nás mrazí jeho mlčanie“.

Clovek sa cítil osamelým, lebo Cirkev sa stala predmetom nečakaného útoku. Ustrašená sa obzerá do zadu, do minulosti, mysliac, že odiaľ jej pride spása, namiesto toho, aby kráčala v novosti Božej, plná detinskej dôvery.

Prišly časy apokalyptické. Jánova kniha Zjavenia sa sotva kedy hodila na rozjímanie ako dnes.

Pán hovorí: „Ja som Alja i Omega { „A“ i „Z“ }, počiatok i koniec. Ja dám smädnemu zdarma z prameňa vody života“ (21, 6).

A tomu, kto sa ľaká osamelosti, Pán hovorí: „Hla, stánok Boží medzi ľudmi! Bude s nimi prebývať, oni budú Jeho ľudom, a On bude Bohom medzi nimi. Utrie im každú slzu z očí, a nebude už viac smrti ani žiaľu ani náreku, ani námahy už viac nebude. Lebo to, čo bolo, sa pominulo“ (21, 3, 5).

Zjavenie Jána sa však stáva svetlom, ktoré osvetuje naše dni predovšetkým preto, lebo nás učí postoji očakávania Boha, ktorý prichádza, Krista, ktorý sa vracia. Maranath! – tak sa modlievalo efezské spoločenstvo. Príď, Pane Ježišu! (22, 17).

Kresťania sa v minulosti vždy mohli utiahnuť do tichého priestoru, ktorý ich naplnil optimizmom. Bola ním organizovaná a triumfálna Cirkev, dostatočný počet veriacich, kultúra, ktorá sa zdala byť kresťanskou, zbožnej a sporiadané rodiny. Dnes, dnes je to ináč! Zapadla Cirkev – číslo, nahradila ju Cirkev – znak. Nastali veľké zmeny a je dosť takých, ktorí už pomaly nechápu nič. Kto sa dnes na veči nepozera v prorockom duchu, toho optimizmus je už mŕtvý.

Uvedomili ste si už však, že tam, kde odumrel optimizmus, prichádza k zrodu kresťanskej nádeje? Optimizmus je dôverou v Boha, v Jeho všemohúcnosť.

Prišli časy, opísané v Zjavení, kedy veriaci najprv pozera smerom k nebu a až potom k zemi, viac hľadá znaky Božieho prichodu ako ľudský zhon, viac sa spolieha na Božiu vernosť ako na schopnosť a prejíkanosť ľudí. Ešte aj vtedy, keď sa oddá činnosti, jeho duch sa sýti vieriou, vyslovujúc modlitbu: Príď, Pane Ježišu, maranath!

Dnes večer chceme prísť k tebe aj ja, brat, sestra. Vieš prečo? Aby som svedčil v Duchu Svätom, že Boh je živý. Toto je konečne úlohou kresťanského spoločenstva: svedčiť jeden druhému, že veríme.

Viera je to, čo ti ho robí prítomným. Boh, pravý Boh je Bohom našej vieri – a nieto injakého iného Boha okrem neho. Je to On, s ktorým máme vzťahy, Jeho objavujeme v hĺbke vecí.

Jediná cesta, po ktorej prechádza, aby sa nám zjavil, je tá istá, ktorou prechádzame pri hľadaní Jeho. Nachádzame Ho v tej miere, akou veríme – nič viac, nič menej.

Boh chcel, aby k rozhovoru medzi ním a nami prichádzalo prostredníctvom vieri, aby sa rast do neho uskutočňoval prostredníctvom nádeje a aby sa Jeho zjavenie zažívalo v láske. A tento stav sa nezmení, ale zotrvá až do posledného dňa, do toho dňa, kedy vstaneme z mŕtvych.

Z knihy C. Garretto: Púšť uprostred mesta, vybral -jos

Malé děti často pláčou; naše taky. Dceruška je nemocná, právě „zakňuče-la“, ale když jsem se za ní šla podívat, připletl se mi pod nohy chlapec a neudržela jsem v ruce misku. Spadla a na koberci se objevila ošklivá modrojatová skvrna. Co teď? Konejšit dítě nebo čistit nový koberec?

Dcerušku se mi podařilo brzy uklidnit, ale skvrna na koberci zůstala domes. Trochu mě to mrzí a říkám si: „Proč jsem si nedala pozor?! Vždyť chci mít kolem sebe hezký!“

Skvrny nevznikají jen na koberci, ale i v životě. A ty jsou daleko závažnější. Přesto je však lze vyčistit důkladněji než skvrny na koberci nebo na šatech. Skvrny v životě – hřichy „očišťuje Pán Ježíš svou krví“ a to tak dokonale, že jsme pak „bělejší než čerstvě napadlý sníh“. Když přicházím s opravdovou lítostí, vlastní bezradností a odhodláním začít znova, hledám-li pomoc u Něho, On očišťuje úplně, mění život a dává velikou radost.

mp

iba známost nestačí

Tento príbeh sa odohral v starom Grécku, ale mohol by sa odohrať aj v našich dňoch.

Na olympiádu sa zhromaždilo mnoho ľudí z celej krajiny. Všetky miesta na sedenie boli obsadené. V tom prišiel istý starček a chcel si sadnúť. Dlhá hľadal miesto medzi mládencami z Atén. Ti všetci ho povzbudzovali: Nebojte sa, miesto sa nájde. Predsa sa patrí, aby mladší uvoľnili miesta starším... Nikto

však nevstával. Akonáhle prišiel mezi mládencov zo Sparty, jeden po druhom vstával a ponúkali mu svoje miesta. Aténčanom sa to veľmi páčilo a svoje sympatie Spartancam prejavili potleskom. Starček riekoval: Aténčania vedia čo sa sluší, ale Spartania to robia!

Neplieskame aj my v našich zhromaždeniach oveľa radšej druhým kresťanom v ich obetavej práci namiesto toho, že by sme sami priložili ruky k dielu, ktoré tak dobre vieme rozoznávať? Predsa z Božieho Slova dobre vieme: Nie každý, kto mi hovorí Pane, Pane, vojde do kráľovstva nebeského, ale ten, kto činí vôlu môjho Otca, ktorý je v nebesiach.

upr. dl

NEZAPOMENUTELNÝ POHLED

Byllo krásné jarní odpoledne. Slunce svítilo a stromy v zahradách byly obaleny květy. Zbyněk pomalu procházel ulicemi města, kde byl na několikadenní služební cestě. Pro dnešek měl volno. Venku bylo nádherně, teplo, vzduch voněl šeríkem a tak si vyšel na procházku. Prohlédl si historické jádro města, chodil po rušných ulicích a prohlížel si výlohy obchodů. Při pochůzce hlavní třídou šel také kolem kina. Jako všude, měl i tam vývěsku s programem. Pár fotografií, název představení a pod tím nápis výrazným písmenem: „Mládeži do 18 let nepřístupno!“

Zbyněk je křesťan, věří v Pána Ježíše jako ve svého Spasitele. O své věře vypráví lidem kolem sebe a také hovoří ve shromáždění doma i jinde. Je ale také zcela „obyčejným“ člověkem, který musí bojovat s pokušeními a lákavými nabídkami kolem sebe. Zbyněk chodil do kina jen velmi zřídka, ale občas si na nějaké představení zašel. A teď právě nastala chvíle vnitřního boje. Na jedné straně nabídka nevšední lákavé podívání, na druhé straně jisté výčítky svědomí. Boj umocňoval také rychle utíkající čas, jímž se blížilo poslední představení tohoto filmu. Nakonec zvědavost zvítězila. Zbyněk si kupil vstupenku a šel dovnitř.

Sedl si na své místo a díval se. Po týdeníku se na prázdná místa vedle něj posadila nějaká děvčata.

Film byl mládeži nepřístupný plným právem. Zbyněk si pomalu začínal uvědomovat, že věřící člověk nemá mít na podobných představeních své místo. Pak film skončil. V sále se rozsvítilo, lidé se zvedli a pomalu se tlačili k východu. Neskončil však pro Zbyňka. Zbyněk pohlédl vlevo na svou sousedku. Jejich pohledy se na okamžik střetly. Neznal ji – viděl ji poprvé, nikoho mu nepřipomínala. Ale nemohl se ubránit dojmu, že ona zná jeho. Nepadlo mezi nimi jediné slovo. Ale když už byli oba venku na ulici, všiml si, že se po něm několikrát kradmo ohlédl. Zbyněk nezapomene na překvapený pohled své sousedky. Náhle mu blesklo hlavou: „A co když tě opravdu zná?... A věš, odkud by tě tak mohlo znát mladé děvče několik stovek kilometrů od domova? Ty to věš – jedině ze shromáždění... Co si asi o tobě pomyslí?“

Však tam také měla právě tolik hledat co já...“ pokoušel se Zbyněk sám sebe ve svém nitru „uklidňovat“. Ale tento argument nemohl jeho svědomí utišit.

„Představ si, že je to nevěřící dívka, která slyšela zvěst evangelia, zvěst o tom, že v Kristu je všechno nové, čisté a svaté. A pak se s tebou potká při podobné příležitosti. Věš, co pro ni z toho vyplývá?“

„Anebo si představ, že je to mladá sestra u věře. Vidi, že ty si klidně chodíš na podobná nevhodná představení. Proč by tedy na ně nemohla chodit i ona? A nakonec – proč by se něčím z toho, co tam viděla, nemohla řídit i ve svém životě?“

Ne, ten večer už neměl klidu. S pláčem nakonec poklekl v hotelu a prosil svého Pána o odpusťení. Prosil také i o milost pro neznámou, aby Pán zabránil svou mocí a milostí škodám, které by mohly vzniknout v její duši. Teprve pak se mu ulehčilo. Ale postava dívky otáčející se na ulici mu ještě nadlouho zůstala v mysli. Uvědomil si, že chce-li být věrným následovníkem svého Pána, bude muset jednat jinak. Jsou miesta a příležitosti, kde opravdový křesťan nemá co pořádat, nejen proto, že tím škodí sám sobě (Lot v Sodomě také trápil svou spravedlivou duši), ale také proto, že tím může ublížit lidem ve svém okolí a nakonec působit hanbu svému Mistru. Někteří lidé se právě pohorší nad jeho pokrytectvím a pohrdnou nejen jím, ale i věrou, kterou zvěstuje. Jini lidé jej zase mohou nekriticky následovat v jeho nesprávném jednání.

Bratře, sestro, kladeš si v životě otázku, co by na to, co chceš udělat, řekl Pán, anebo aspoň, co by na to řekli tví bratři a sestry? Kéž nám dá Pán milost, aby lidé „viděli skutky naše dobré a chválili Otce našeho, kterýž jest v nebesích.“

tp

POZNANIE

Žijeme v dobe, keď je veľmi rozšírené poznanie, vedomosti človeka. Nikdy predtým to tak nebolo. V každej oblasti vidno pôsobenie modernej techniky. Žiaľ, aj v oblasti zbrojenia, kde by sme to najradšej nevideli.

Človek mnoho vie aj o Božich veciach a preča plati slová Pána Ježiša ohľadne Otca, že svet Ho nepoznal (J 17, 25). Ani učenici Pána a Otca skutočne nepoznali. Pán im to akoby vyčítal: — Keby ste mňa poznali, boli by ste poznali aj môjho Otca (J 14, 7a). V tejto súvislosti sa pýta Filipa: — Taký dlhý čas som s vami a nepoznal si ma, Filipe? (J 14, 9a). Napriek tomu Peter vyznáva: —... a my sme uverili a poznali, že si ty Kristus, ten Syn živého Boha (J 6, 69). To je aj našim súčasným vyznáním. Pravdaže naše poznanie je v mnom obmedzené a neúplné, ako to píše apoštol Pavel vo svojom prvom liste do Korintu (1K 13, 12). Božia známost môže byť podľa apoštola Petra pravá (1Pt 1, 2) a z textu je zrejmé, že aj nepravá. Obyčajne práve

tá býva najviac rozmnožená, čo napokon vedie k duchovnej pýche. V tomto zmysle platí, že známost „nadúva“, ale láska vzdeláva (1K 8, 1). Pravá známost začína v hlbokom a úprimnom počínaní a v bázni Hospodinovej (Pr 1, 7).

Možno to najťažšie poznanie je poznanie seba samého, svojho „vlastného dvora“. Išty hvezdár celé večeru chodil po dvore a pozoroval hviezdy. Naraz sa o čosi potkol a padol do jamy, o ktorej ani nevedel. Manželka mu hovorí, keď ho z nej vyťahuje: — Vidíš, ako je to! Chcel by si poznať hviezdy a Vesmír a pritom nepoznáš ani svoj vlastný dvor. Ak checene pokročíte v známosti Boha, musíme poznávať aj seba, svoju rodinu, okolie, bratov a sestry v zborze, ľudskú spoločnosť, v ktorej žijeme.

Nech je nám blízky odkaz apoštola Petra: — Ale rastite v milosti a známosti nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista (2Pt 3, 18). Ale bez vody Božieho slova a slinca Bozej lásky to nie je možné!

jk

Podivná návštěva

Jednou mě navštívil nějaký muž; přinesl s sebou mnoho knih a po několika úvodních slovech začal rozebírat biblické dějiny. Začal u stvoření, měl k němu řadu poznámek, různých náhledů a výkladů, potom pokračoval o Adamovi, probral několik příběhů ze života patriarchů, občas otevřel některou z těch knih — a vše vypravoval dost rozvláčně. Hodiny letely, a já si při jeho únavném monologu říkal: „No, bude-li tak chtít probrat celou Bibli, tak to do rána nestihne...“

V jedné pomlce jsem mu navrhl: „Já Vám také něco řeknu, co jsem poznal v Bibli! Jsem hříšník, který nemá žádnou naději, že by mohl něco vykonat pro spasu — ale Bůh se nade mnou smíval a mohl jsem uvěřit v dokonalé, dokonané a věčně platné spasitelné dílo Pána Ježiše i za mne ztraceného hříšníka! On je můj drahý Pán, který mi odpustil hříchy a nyní žije radostně s Ním! Povězte mi, je Pán Ježiš také Vaším osobním Spasitelem?“ — Zatvářil se nechápavě, mnoho říci nemohl, poznal zřejmě, že potřebuje něco jiného, mnohem důležitějšího než své výklady a jejich posluchače. Neřekl však nic a brzy se měl k odchodu.

Setkáváme se mnohdy s lidmi, kteří mají různý vztah k Bibli — Božímu slovu, aniž by jim šlo o spásu jejich duše. Zkoumejme vždy, zda člověk, který před námi stojí, poznal, že je hříšník a jeho jediná záchrana je v Pánu Ježiši, zda On je i jeho Spasitelem.

Tak nejlépe posloužíme prostou zvěsti evangelia a zbavíme se zbytečné ztráty času, popřípadě nevítaného návštěvníka s pochybeným učením.

jk

BIBLE a její překládání

[Dokončení]

Mnohé z biblických překladů mají svou historii, plnou osobních útrap — často spojených s fyzickým nebezpečím — a technických obtíží. Zvlášť zajímavé jsou překlady do jazyků, které neměly vlastní písmo, kdy překladatel musel vytvořit abecedu, analyzovat složitou gramatiku, naučit se významy desetitisící slov a důvěrně se seznámit se všemi názory a zvyky národa. Teprve tehdy a jen tehdy totiž může Boží slovo uspokojivě překládat. Aby Bible k lidem mluvila o životě, musí užívat slov, která pocházejí z vlastních životů lidí, kteří ji budou číst.

Vytvoření abecedy může být někdy velice obtížným úkolem, zvláště když jazyk má např. šest hlásek „k“, jako některé dialekty jazyka „kečua“ (v jednom z nich jsou tyto hlásky jediným prvkem, který rozlišuje slova kroví, lék, látku, příkrývku, svah a bláto). Jindy to mohou být jemně rozdíly v tónu, které však úplně mění význam slov — např. v jednom konžském nářečí rozlišuje změna v tónu slova „jed“ a „požehnání“, a jestliže lidé znají pití poháru jedu, zcela přirozeně neodhalí špatnou výslovnost misionáře! Protože v tomto kmeni bylo pití poháru jedu používáno k dokázání neviny, lidé se pak domnívali, že účast na svaté večeři Pán byl způsob, jak křesťanům ukazovali, že nejsou hříšní. Podobné myšlenky ve výslovnosti a záznamu hlásek mohou být až tragické, jako když např. v jednom západofařickém nářečí misionáři zvěstovali, že Ježíš Kristus „měl na kříži velké štěstí“. Chtěli samozřejmě říci, že Ježíš Kristus „na kříži zemřel“, ale chyba ve výslovnosti samohlásek a tónu souhlásek jen potvrdila to, co lidem už dlouho tvrdili mohamedánští učitelé, že totiž podle islámské tradice Ježíš nezemřel na kříži, ale v poslední chvíli za něj byl ukřižován někdo jiný. Je samozřejmé, že pravopis, který by podobné rozdíly v hláskách přesně nezachycoval, je pro překlad Bible nepoužitelný.

Ještě daleko komplikovanější než systém hlásek je gramatická struktura jazyka. Když bychom se chtěli všechny možné kombinace předpon, přípon a vsuvek, které se u různých kořenů nebo kmenů mohou objevit, pak v některých jazyčích může sloveso nabýt až 100 000 tvarů. Takový jazyk by nikdy nemohl být analyzován, kdybychom jako modelu chtěli použít tradiční strukturu latinské mluvnice. Překladatel by mohl donekonečna jenom odříkávat vzory. Aby bylo možno se s podobnou složitostí úspěšně vypořádat, je třeba užít postupu nabízených lingvistickou vědou.

I když většina lidí bez váhání souhlasí s tím, že cizí jazyky mohou mít neobvykle obtížné hlásky nebo dokonce složitou gramatiku, často se domnívají, že pokud jde o tzv. primitivní jazyky, mají jen pár set slov a zbytek významů, které chtějí lidé vyjádřit, musí být sdělován „kňučením“ a „chrochtáním“ jako u zvířat. Nic není víc vzdáleno pravdě. Jazyky, jimiž mluví i ty nejprimitivnější národy, mají desetitisíce slov a často bohatý slovník. V jazyce „k'ung bušman“ (jihozápadní Afrika) je úžasné množství termínů pro nejrůznější zvřata a rostliny té oblasti, a téměř dvacet slov pro různé druhy nesení — např. v náruči, na rameni, na zádech, na boku, na hlavě atd. Mnohé jazyky mají řadu rozlišení, která my v jazyčích, jako je např. čeština, ani nebereme v úvahu. Např. některé jazyky jasne rozlišují dva různé významy předložky „v“ (1) jako noha v botě a (2) jako

sůl rozpuštěná v tekutině. Když se hovoří o tom, že Duch svatý je v člověku, který termín je třeba použít? Opravdu schopní překladatelé se při překladu biblických pojmu obvykle netrápí nedostatkem termínů, ale spíše nesmírným množstvím různých způsobů, jak tyto pojmy lze vyjádřit.

Mnoho lidí také žije v mylné představě, že v tzv. „primitivních jazycích“ nejsou přiměřené prostředky k vyjádření duchovních pravd a jen málo — pokud vůbec jsou — účinných idiomů, které by odpovídajícím způsobem přiblížily zvěst Bible. Pravdou je však opak, takové jazyky jsou na podobné výrazy často velice bohaté. Např. v jazyce „maasaj“ (Keňa, východní Afrika) se „vůdce“ (užito např. ve větě „vůdce naší víry“ Zd 12, 2) řekne doslovně „ten, kdo kráčí vpředu po trnech“. Takový člověk jde stezkou před ostatními a stává se „zašlapávačem trnů“. Oč je to příhléhavější popis toho, co dělá Ježíš, který zaslíbil, že vždy půjde před svými učedníky?

Vysoko idiomatické jsou i někdy nesrozumitelné termíny pro psychologické a duchovní zkušenosti. Např. v jazyce „habbe“ (Středoafrická republika) se láska řekne „vložil jsem tě do svého srdce“, zatím co pro zapotécký dialekt „mitla“ znamená láska doslova „mě srdce odchází s tebou“. Pro jižní dialekt „čin“ (Barma) je láska „to, co mě zajalo“ a jazyk „konob“ (Guatemala) lásku popisuje jako „mě srdce pro tebe umrá“.

Při užívání původních výrazů pro překlad biblických pojmu je třeba si být stále vědom všech názorů a zvyků toho kterého národa, protože jedině tak je možno mít jistotu, že byly vybrány odpovídající termíny. V jednom jihoafrickém nářečí se např. termín pro „smíření“ ukázal nevhodný; přestože přesně vyjadřoval většinu podstatných rysů biblického smíření, selhal v jednom rozhodujícím aspektu: vyplývalo z něho, že ten, kdo ke smíření dává popud, je vinou vzájemným odcizením. To jistě není možné aplikovat na Boží úsilí smířit člověka se sebou. Podobně pro slovo „očištění“ se v jednom z jazyků na Filipínách osvědčilo slovo „odmoření“ — tj. že člověk je osvobozen od duchovních sil, které ho ovládly účastí na animistických rituálech.

Ačkoli překladatel Bible nevyhnutelně potřebuje — a usiluje o to —, aby ve své práci využil všech poznatků a postupů, dosažených současným vývojem biblické vědy, lingvistiky, vědy o sdělování a antropologie, jeho úsilí musí mít nakonec duchovní rozměr. **Dílo, jemuž věnuje tolík hodin, měsíců a let, může konat a dokončit jen tehdy, pomáhá-li mu Boží Duch!** Odjakživa, po celá staletí tomu bylo tak, že ti, jejichž úsili o překlad Bible bylo v životě církve Bohem zvlášť požehnáno, si byli hluboce vědomi skutečnosti, že zvěst, kterou tlumočí, je ve zvláštním smyslu Boží slovo, ne lidské. Jedině v modlitebné závislosti na Tom, který v dávných dobách inspiroval proroky a apoštoly, může dnes někdo učinit totéž poselství „živým ohněm“ v srdečích mužů a žen v Africe, Asii, Evropě, Amerikách a na mořských ostrovech!

přel. -vp

Z REDAKČNÍ POŠTY

Do redakce jsme obdrželi zprávy o odchodu některých vykoupených k Pánu: ANNA MAGDALÉNA MEITNEROVÁ odešla k Pánu ve věku 87 let a její tělo bylo pohřbeno v Banské Bystrici dne 26. 2. 1985.

MARIE ULAHOVÁ byla povolána k Pánu do slávy ve věku 85 let a pohreb se konal v bratislavském Slavičím údolí dne 8. 2. 1985.

FRANTIŠEK VLČEK z ostravského sboru se dožil 78 let a jeho tělo bylo uloženo do hrobu 25. 2. 1985.

Pozůstalých chceme potěsit slovy Žalmu 73, 26: „Ač tělo i srdce mé hyne, však skála srdce mého a díl můj Bůh jest na věky.“

-r

Zprávy z KMK

Vice než sedmdesát zástupců členských církví regionálního sdružení Křesťanské mírové konference se ve čtvrtek 28. 2. t. r. sešlo v Praze ke svému valnému shromáždění.

Potřebu usilovat všemi mírovými prostředky o odstranění válečného nebezpečí zdůraznila na setkání místopředsedkyně České národní rady Marie Jarošová. Připomněla také události, které byly spjaty s lidickou tragédií, a poukázala na nebezpečí nových neofašistických a revanšistických tendencí. Shromáždění pozdravil také vedoucí sekretariátu pro věci církevní vlády ČSSR Vladimír Janků.

Regionální sdružení KMK, které spojuje 15 církví a náboženských společností působících v ČSSR, zhodnotilo činnost za uplynulé období a stanovilo úkoly, které před ním stojí v letošním roce. Československé církve budou hostitelem 6. vše-křesťanského mírového shromáždění, které se bude konat v Praze od 2. do 9. července, a očekává se, že se ho zúčastní více než šest set církevních představitelů z celého světa.

Československé církve též přispějí svým podílem k důstojným oslavám 40. výročí vyvrcholení národně osvobozenecného boje československého lidu a osvobození naší vlasti Sovětskou armádou, které by nemělo být pouze příležitostí k ohlednutí se zpět, ale zároveň závazkem k posilování podílu věřících na budování vlasti a tím i zabezpečení míru na světě.

Valné shromáždění zvolilo také nový výbor, jehož předsedou se stal děkan Husovy bohoslovecké fakulty prof. dr. Milan Salajka.

-r

BÝT UKŘIŽOVÁN

„S Kristem ukřižován jsem“ (Gal 2, 20).

Ten, kdo se chce ve svém životě ztožnit s Pánem Ježíšem, musí se s ním nejprve ztožnit v Jeho smrti. Pavel napsal: „Nebo poněvadž jsme s ním vstípní připodobněním smrti jeho, teď i vzkříšením budeme“ (Ř 6, 5). Přijme-li věčný život skrze Krista, pak zemřel stejným způsobem ve svém bezhraničném Zástupci, jako kdyby podstoupil smrt sám na Golgotě. Proto je „ukřižování věřícího člověka“ ukončenou věcí. Ale umírání vlastním žádostem a hřichům musí být jeho denní záležitostí.

Mladý muž se zeptal starého věřícího bratra, co pro něj znamená být v tomto životě „ukřižován s Kristem“. Starý muž se zamyslel a ve své odpovědi uvedl tři věci: „Člověk na kříži se může dívat jen jedním směrem, nemů-

že se pohybovat zpátky a nemůže mít další plány pro svůj budoucí život“. Zamyslíme-li se nad touto odpovědí, pak uvidíme, že mnozí z nás, kteří tvrdíme, že jsme s Kristem ukřižováni, se pokoušíme dívat do dvou směrů. Naše srdce jsou rozdělena. Chceme nebe a současně milujeme svět. Jsme podobní Lotově ženě — utíkáme jedním směrem a hlavu otáčíme opačně. Pamatumy si, že ukřižovaný člověk se nemůže pohybovat zpátky. Kříž říká, že vše je ukončeno; ten, kdo je přibit, se již nemůže vrátit ke svému starému způsobu života. Ukřižovaný člověk nemá ani vlastní plány. Vždyť již prošel prázdnotou svého minulého života a všechny řetězy spojující ho s minulostí jsou zpětrhány.

Můžeme ve světle těchto pravd říci, že jednáme jako „s Kristem ukřižovaní křesťané“?

upr. hk

M. Szturc

V. Kubienka

1. Ráno když probuzen za - čí-náš no - vý den, vykroč vždy s Ježíšem,
 2. Satan když útočí zjevně či zúbo - čí, vmést chce ti do očí
 3. Bolest a těžkosti život když uhostí, ptáš se snad slítostí:

nikdy ne sám! Modlitbou posvěť jej, Jím samým vést se dej, v srdeci svém
 poní - že - ní, vítězství získáš svou upřímnou modlitbou, bezmocná
 Kčemu a nač? Vždycky věř tomu, že, když je ti nej-hů - ře, modlitba

nevá - hej mít Boží chrám.
 před ní jsou po - ku - še - ní. V modlitbě je ví - ra, která
 pomůže, u - ti - ší pláč.

ne - u - mí - rá, nekončí a neprestá - vá, ne - u - vadne

ja - ko trá - va, v modlitbě je sí - la - krásná, čistá, bí - lá.

◆ Dom sa buduje ľudskými rukami, ale domov sa buduje ľudskými srdciami.